По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 32 (10.415). Львів, четвер 12. лютого 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО" — Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Сумнівна забезпека.

З настроїв европейської політики.

Дивним явищем може видаватись факт, що про забезпеку завтрішнього миру найбільше в останнім часі пише англійська преса, висловниця настроїв народу, який з якнайбільшим застереженням ставиться до женевського протоколу — до збірного пакту зобовязань. Англія, країна найбільше висунена в Европі на Захід, найпильнійше стежить за европейським Сходом, який є невпинною загрозою світового миру.

В останнім часі представники трьох урядів: Чемберлен, Еріо та Лютер, зупинялись довго у своїх промовах над необхідністю виробити загальні пункти порозуміння між Англією, Францією і Німеччиною. Французький премієр, непохитний приклонник згоди з Німеччиною, говорив на цей раз у парляменті з незвичайним патосом про „штилет завішений над французьким кордоном" і звертався з покликом до союзників, щоби нарешті спільно пов'язати справу німецького розброєння, без якого не може бути й балачки про мир. На це представник Німеччини відповів йому майже тими самими словами: „Німеччина нині розброєна, окружена сусідами сильно підготованими до війни мусить бути вимково чутливою на справу власної забезпеки"; і додав, що хоча світовий пакт покищо недосяжний, „його уряд скильний допомогти в добрій справі підписання договорів між одною групою народів".

Щож на це Англія? Вона не має найменшого наміру висловитись рішуче про своє становище до найблищої майбутности Европи. Колиб і хотіла, то не може. Саме тепер, найбільше впливовий орган англійської опінії „Таймс" друкує цілу низку статтей на тему великобритійської закордонної політики і взаємин Англії з її домініями. Перш усього Англія мусить дійти до порозуміння з иншими могутніми частинами великобритійської імперії, а щойно тоді засувати своє становище супроти Франції та Німеччини. Досить прирівняти дві вступні статті присвячені проблемі забезпеки у париськім „Temps" і льондонськім „Таймсі", щоби побачити всю протилежність поглядів на справу двох учорашніх союзників. „Не треба забувати — каже „Temps" — що мир на Заході, від якого залежить — европейський, можна вдержати лише на основах Версальського договору". „Таймс" є тої гадки, що коли Версальський договір скінчився невдачею, — залишається по ньому ще висока ідея будування миру на нових основах.

„Дейлі Телеграф" приносить звістку, що англійський уряд має намір виступити з проектом, який єднав би у собі від пакту між західно-европейськими народами зі загальним мировим протоколом, „менше небезпечним", як женевський протокол. Англія хоче, як це заявив Чемберлен, всякою ціною злагодити нинішні конфлікти в Европі. Вона хоче взяти участь у міжнароднім мировім протоколі, а одночасно, на разі, не бачить змоги погодити інтереси домінійй зі зобовязаннями супроти Франції. А Франція продовжує окупацію Німеччини, не маючи инших гарантій, і жде на англьо-американську підмогу або добру волю німецького уряду.

І не диво, що про забезпеку миру найменше пишуть у країнах східної Европи. У хаті повішеного про мотузок не згадують. А західно-европейські сторожі східного миру не можуть рішитись: як хитро розрізати цей ґордійський вузол, щоби ним можна звязати руки небезпечним найблищим сусідам і найдальшим ворогам. М. Р.

В напруженому положенні.

Кілька уваг на церковно-народні теми.

VII.

Шість літ нашого життя під польською владою — цеж відступ на яких трицять літ взад, це регрес, цеж припинення і поворот на шляху економічно-соціяльного розвитку, зворот до примітивізму в національному будівництві. Яке становище може в створених умовинах жертвувати українське громадянство своїм молодим інтелігентам? Промисл і торговля у нас іще не істнують, це є пісня дуже далекої будуччини, бо економічно-соціяльна й фінансова та концесійна політика держави йде в напрямку творення — скажімо — „третього стану" тільки в корінній Польщі.

Розвоєвий шлях наших фінансових й економічних інституцій через повну недостачу кредиту і безвиглядности в тому напрямку є регресивний. Значить і тут з більшим правом та згідно зі сумною дійсністю приходиться говорити про зменшення й обмеження інтелігентних сил, а не про їх побільшення. Творення нових верстатів праці і розвитку унеможливлюється згаданою концесійною політикою держави, недостачею матеріяльних засобів і кредиту та економічною скрутою нашого селянства, яку ще збільшить і поглибить голодова катастрофа. Шлях до державної служби майже в цілости запертий. Навіть коли держава згодиться дрібному відсоткові української інтелігенції дати яке службове приміщення, то звичайно тільки в глибині корінної Польщі, що для нас є дуже й дуже некорисне під кожним оглядом. Лишається тільки обсада парохій і вільних звань. Та й тут слід перевести деяке розмежування. Бо одні звання в даних умовинах виказують вже гіперпродукцію, а другим ставиться непоборні перепони. Правду кажучи під теперішню пору у нас є вільні місця тільки для священиків і лікарів. Одначе лише продукція священиків є в наших руках, в нашій власти і силі. Багато лікарів (в самому Львові понад 20), що покінчили знамениті закордонні факультети (у Відні, Грацу і Празі), не можуть нострифікувати своїх дипльомів, не в силі добути патентів на виконування лікарської практики. Таким чином фактично тільки єдине становище священика, батька своїх парафіян, учителя й дорадника є у нас вільне. І чи те єдине становище, яким розпоряджає українське громадянство, має бути ялове, в більшости випадків нечинне? І то ялове й нечинне під кожним оглядом? Бо у витворених обставинах безженний священик без традиції целібату, без опертя на власне громадянство, а через те з чисто психольоґічних побудів з притупленим громадянським нервом засклепиться в собі, зашкаралупиться, відчужиться, стане неужитком. Життєвий шлях целебса в дуже понурих красках малює ніхто инший, тільки такий ревний пропаґатор целібату, як перемиський владика. Він твердить, що целебс навіть не вмітиме поводитися. Правда, те твердження адресує перемиський владика до питомця:

„Звичайно не знає він, як в товаристві поводитися, бо в бурсі його того не вчили, ми прецінь знаємо, що така бурса може навчити, а в семинарі також ні".

Але ясно, що коли в бурсі і в семинарії питомець не навчився поведення, то де він його навчиться як безженний священик? Незвязаний з інтеліґентною сімєю, сам не маючи сімї, не відчуваючи й не виявляючи батьківських почувань, як такий священик може бути батьком своїх парафіян, як він буде супроти них поводитися? На те хтось може замітити, що живуть же і сповняють свою місію безженні священики в римо-католицькій церкві. Правда, але щиро кажучи, ні один український громадянин не бажав би собі такої целібатної місії серед нашого народу. Католицький священик в альпейських краях піддержує взаємини зі своїми парафіянами не лише в костьолі, але і в коршмі (Gasthaus-i). Священики-ювиляти, що видали брошуру „Висвітлення до історії львівських синодів з років 1891 і 1897", приводять ось які слова дир. Вімпелера (Поляка) з Кракова:

„Ja znam kler i lud ruski w zachodniej Galicji, i znam też kler i lud mazurski. I powiem, że lud ruski (розуміє ся Лемківщину) jest bardzo czuły na moralność swego księdza, i kler ruski stoi rzeczywiście pod względem moralności wysoko. Mazur zaś stał się obojętnym na wszystko, co dzieje się w domu jego księdza".

Чи на такий шлях бажали би пхнути наше духовенство ті, які всіми засобами проводять целібат? Бути піоніром целібатної реформи — чи не значить це одночасно стати піоніром приниження високого морального рівня нашого духовенства і моральности взагалі? А тепер на один момент уявім собі картину життя нашого целебса. Ясно, що кожний римо-католицький священик (целебс) в кожній иншій суспільности має змогу піддержувати звязки з певними товариськими чинниками. Так напр. польський священик живе з дідичем (Поляком), з учителем (звичайно Поляком), він втішається ласкою старости і инших повітових можновладців. Головна його місія це польонізаційна акція, пропаганда і в імя тієї „місії" він втішається протекцією можних, в імя тієї пропаганди польські інтеліґентські кола покривають нераз його прогріхи моральної натури. А з ким піддержуватиме звязки наш безженний

Red. czas. „Dilo" Pr. 88/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 26 (10.40[illegible]) z dnia 5. II. 1925 r. pod tytułem: 1) „Ukrainśki żydy ustęp między słowami: kresowych żydiw... a: Tak peresterihaje, 2) „Nowynky" a) tytuł drugiej notatki i w tejże notatce ustęp po słowach: ne pomohły... do końca notatki, b) tytuł piątej notatki i w tejże notatce ustęp między słowami: z Warszawy... a: wykładała zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65a) uk. i występku z § 74 ust. pras., ad 2 występku z § 30 uk. uznał dokonaną 5. II. 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 6. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий).

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 89/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 27 (10.41) z dnia 6. II. 1925 r. pod tytułem 1) „Id e tixe" ustęp między słowami: suciłnu nacjonalnost'u... a: Na praktyci, w tymże artykule ustęp po słowach: polśkoho sojmu... do końca artykułu. 2) „Ukraińci w Paryżi" ustęp między słowami: tym swo ridna... a: Nam watko zawiera znamiona ad 1) i 2) zbrodni z § 65 a) uk. uznał dokonaną 5. II. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 6. lutego 192[illegible].

(Підпис нечиткий.)

„вященик? З польським двором, польським учителем, польським економом? Така перспектива відкривається перед нашим целебсом, бо з селянською сім'єю йому важко вступати в товариські взаємини — вже хоч би тому, що селянин буде підозрівати в ньому захований на своє домашнє огнище. А ясно, що впливи товариства на світлу людину є все великий. Такий питомець, якого маліос перимиський владика, що не знає, як повернутися в товаристві, або змужичіє на селі (в тому ніршому розумінні), або попаде в чуже середовище і стане прислужником чужих інтересів.

Одночасно справа целібату не є справою єрархів, навіть не справою духовенства, але загально-народньою справою, до тогож справою соціяльною. Бо коли українське громадянство має до розпорядності тільки становище священика, го чому він не має бути жонатий, чому українська інтелігентна дівчина не має вийти замуж, стати матірою, виховувати українських громадян? Недавно Еріо говорив, що найбільшою трагедією Франції є те, що біля 800 тисяч дівчат буде позбавлених спромоги заложити домашнє огнище. А чи в нас не розростеться та трагедія до катастрофальних розмірів, коли мати на увазі українську інтелігентську сімю? І чи в змаганні завести примусовий і загальний целібат не має основ до підозріння, що тут йде до знищення інтелігентської сімї, власне до витворення кадрів такої педоінтелігенції, яка поза всім иншим навіть не знатиме, як поводитись в товаристві?

Чи це все передумали сподвижники целібату та чи в іх аргументації за цею реформою не міститься затуд смерти на саму ідею целібату?

---

15 с. м. здержуеться висилку часопису тим Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·20 зол.

Відновлення „НЕП-а".

Нова економічна політика („неп") була ділом Леніна. Це він переконав своїх партійних товаришів про необхідність „непа". Для поновлення страшної економічної руїни, що повисла була над СРСР, де все, від домів і землі до торгів, стало державною власністю, необхідно було допустити приватну ініціятиву і приватний капітал певну за все в торговлі. „Неп" увійшов у життя. Економічні відносини СРСР дещо поправилися. Можна було приступити навіть до регуляції фінансів та до введення більшменш сталої валюти.

На склоні 1923 р. розгорілася внутрі компартії завзята дискусія. Опозиція вдаряла саме в компромісовість керуючих партійних політиків. Дискусія у своїх первопочинах мала чисто господарський підклад. Щойно пізнійше прорвалися до неї такі гасла, як демократизація внутрішньо-партійного життя. Вимога опозиції про демократизацію мала за завдання захитати диктаторія із центрального комітету російської компартії, що були саме компромісовцями на економічному полі та сприяли „непові". Дискусія ослаблювала партію. Гасло про демократизацію дуже заімпонувало перш за все непартійним елементам, отже в першу чергу „непманам".

Погрійна диктатура використала незвичайно вдачно смерть Леніна для припинення дискусії. Повага трагізму моменту, далекосяглого в своїх наслідках для компартії, замурувала уста опозиції. Крім цього партійний провід використав моменти жалоби для того, щоби цю опозицію ліквідувати фізично.

Приклонників опозиції здебільша повивозили в далекі сибірські райони. А що між правдивими реалізаторами „непу" було дуже багато приклонників опозиції завдяки висуненням нею гаслом про демократизацію, то партійні диктатори взялися і за них. „Неп" обмежено, а „непман'ів" порозвожено теж по сибірських, далеких губерніях. Гуртову приватну торговлю скасовано. З нової економічної політики остався тільки слід у виді маленьких купців у т. зв. роздрібній торговлі. Та вони теж були до тої міри обложені податками, що не мали сили встоятися. Через те кинулася знову потасима спекуляція.

Компартія рішила заступити приватних торговців кооперативами. Всі промислові трести дістали доручення на засмотрювання кооператив товарами в борг. Кооперативи користувалися боргами, але добоганзь не сплачували. Трести опинилися в важкому фінансовому положенні без товарів і без грошей. Справу поставлено на инший лад. Кооперативам почали давати товари тільки за готівку. Та тутже виявилося, що кооперативи готівкою не розпоряджають. Вони остали без товарів. Держава не могла дати кредитів кооперативам. Торговля підупала.

Рівнорядно з тим пішли в село гасла про кооперативізацію села. Весь 1924 рік пройшов під гаслами зближення пануючої партії зі селянством. Але селянство залелося і в кооперативах і в економічній політиці компартії та почало думати про організацію селянської партії у виді селянських спілок. Накінець виступив Троцький. Він показався завзятим ворогом пануючої політики уступок для селян. Селянство зрозуміло його хибно (так-же як рік тому „непманські" купці „опозицію") та почали симпатизувати з Троцьким. Там видно симпатизують з кожним, що виступає проти пануючих партійних відносин не зважаючи на мотиви. Тому, що виступи Троцького вдаряли по провідниках компартії, то й симпатії всього, що було позаду лавами компартії, звернулися в напрямі Троцького. Остаточно Троцького зліквідували. Його позбавили всяких впливів на біжучу політику пануючої партії. Правда, що остався по ньому „троцькізм" та на ньому маси не розуміються.

Покінчивши головного ворога селянства та партійної селянської політики при допомозі компромісових заповітів Леніна, які по його смерти стали партійними догмами, партійні диктатори повернули до давних засад „неп-у". Всім трестам видали розпорядок на гуртову продаж товарів приватним купцям. Для цих останніх задекретовано багато пільг. Далі знесли всякі обмеження щодо біржевих трансакцій закордонними валютами і цінними паперами. Появився декрет про податкові пільги. Цілковито звільнили від податків населення провінцій, зачеплених недородом і голодом. Обнизили на 50 відсотків податки для ремісників, що займаються попри ремесло ще й управою ріллі.

Всі ці декрети та розпорядки стоять у тісному звязку з новою селянською політикою. Їх метою задовольнити село на господарському полі всім, чим при даних обставинах тільки може задовольнити радвлада. Торговельна спроможність кооперативів не вдалась і не вспіла заспокоїти села необхідними фабричними продуктами, отже відновлено в цілій ширині „неп". Приватні купці будуть задовольняти потреби життя. Податкові пільги призначені виключно для селян. Всі ті заходи біля відновлення давного „неп"-у найшли собі в пресі вже навіть окрему назву „нео-неп".

„Неп" вже дав свої додатні наслідки для санації радянської економіки. Очевидячки, що практика тих добрих наслідків приневолила теперішних керманичів радянської політики відновити його в повній ширині. Инша річ, що для „непманських" купців „неп" мав сумні наслідки, бо весь їхній доробок був зліквідований на протязі кількох днів у часах ліквідації „неп"-у. Якщо „нео-неп" буде мати такий самий кінець як „неп", то не багато знайдеться таких купців, що схочуть його реалізувати.

Придивлюючися до тих усіх нераз дуже суперечних відхилень та поворотів на полі радянської політики, слід ствердити, що внутрі пануючої партії не все гаразд. З тих усіх внутрішньо-партійних дискусій вона виходить далеко нескріпленою, але навпаки ослабленою. Найкращим показчиком цього ті хитання на полі економічної політики. Концесії і уступки приватному капіталові та індивідуальній ініціятиві, касування тих концесій та уступок і знов концесії. Така дивна експериментація не може ніяк причинятися до партійної сили та до піднесення престіжу партії в масах, а тим більше селянських. **в. н.**

БУДЖЕТ УКРАЇНИ.

Загальну суму бюджету України зведено на 65,3 міліонів карб., більше проти попереднього року на 40 відсотків. В порівнанні з попереднім роком кошторис одиноких комісаріятів збільшено: [illegible] ньої освіти на 30 відсот., народнього здоровля на 18 відс., соціяльного забезпечення на 97 відс., хліборобства на 68 відс. На резервовий фонд вставлено 2,350 тисяч, на фонд боротьби з безробіттям 1,250 тисяч.

(„Біль[illegible]" 279, 25)

В. Ю. Кисілевський.

На Атлянтійському Океані.

Пройшов зливний дощ, зза хмар виглянуло сонце.

Стою на самому кінці покладу „Авзонії" та вдивляюсь у море.

Идуть хвилі... корабель підноситься високо-високо вгору, аж шруби тарахкотять на вільному воздусі, потім з шаленою скорістю летить удолину, стрімголов...

Відчували ви коли це чарівне почуття?... Зникає з під ніг земля, ви наче летите кудись, аж дух заперає... Сміятися хочеться на голос. Потому якась могутня сила кидає вас уверх і вода, що вам майже ніг досягала, далеко вдолині пінеться сніжно-білою піною, переходить у голубе, темнійше, ще темнійше, майже в чорну синяву.

Ви бачили ту красу? Надивитися годі.

Лагідний, погідний день.

Довкола корабля кружляє стадо білесеньких мев.

На залізному стовпі сидить мориак.

„Ідемо 14'5 вузлів..." пояснює мені ввічливо.

Підбігають до нього два малі хлопці-пасажири, чіпляються його куртки.

„Кидай мене в море, Джон..." кричать оба. Джон пересуває люльку з одного кута в другий, ловить хлопця на руки, та вдає, що кидає в море. Хлопчина захлистується з утіхи...

І Джон сміється...

З глибини покладу долітають звуки орхестри...

Чотири пари танцюе фокстрота. ...Англійці... Як корабель іде в долину, ноги мішаються, стараються схопити рівновагу... Все сміється.

Це поезія...

До неї можна додати ще кілька спостережень: від сьогодні їжу тільки третьою клясою! Бачу, що все понад нею — люксус, зовсім зайвий люксус! Чогож вам більше треба? Маєте свою власну каюту, вигідне ліжко, вмивальню, віконце на море... Іда — люксусова, не снилась ніколи! Їж до схочу! На білими скатертями застелених столах все свіжі квіти — нині нарцизи з туліпанами... Шість до вісім страв... Пять разів денно дають їсти, двічі грає орхестра...

Також поезія...

Добре, як хто перебув уже прозу, привик до цього зрадливого елементу — моря... Я вже склав свою дань Нептунові на Чорному морі, на Адріятикові... Але хто перший раз сюди попаде...

Не згадуйте тоді за обіди люксусові, ні за орхестри...

Січень — найтяжчий місяць на Атлянтійському Океані.

І тої ночі як тільки „Авзонія" вийшла на повне море, попала в добру „качку". Колихало так, що всі віконця подвійно позамикали, вода на поклад била.

Тої ще ночі зі всіх кінців почали долітати ріжні голоси, що відбивали від шуму моря, від грюкоту машин...

І мені страшно стало... Хотів встати, захитався і... віддав Нептунові жертву, хоч свято вірив у свою непоборність...

Корабель цілу ніч свистав... Їхали мрякою нище англійського побережа.

Другого дня вже спокійнійше стало, хоча хвилі йшли височенні й кораблем хитало, кидало на всі боки...

Все скрипить... Двері, ліжка...

Корабель наче побоєвище... Всюди сліди нерівної боротьби... Щасливі ходять похитуючися на хиткому покладі та з ріжними почуттями придивляються всяким трагічним сценам... Добре ще як хто поруча зловиться, все вигіднійше — дивитися в море... Але як хто без поруча на гладкому помості — хоче дивитися в море... І з глибини шлунка видобуває голос повен розпуки... Тоді иншим трохи смішно стає... На устах зарисовується усмішка від вуха до вуха... Очі прижмурюються... Але... нагло знов розтворяються чимраз ширше, більше, уста з усмішки звужуються в рурку і... пасажир шукає руками поруча... А всьому одна-однісінька хвиля винна...

Западає вечір... Орхестра грає. Показуються зорі на погідному небі... Лежу під лодкою ратунковою, та дивлюся на небо й море, покурюючи люлечку.

От іду кудись у світ, не знаючи сам, що мене жде... Але гарно їхати так! Скільки поезії в цій їзді. Скільки людей стрінеш, скільки научишся нового!

Нижше мене проходжується одинока пара. Молодий Швайцарець і Англійка з Льондону...

Море гуде, заглушує музику... Кидає кораблем...

Пристали... Він нахилився до неї, взяв за руку, щось говорить... Повинен би поцілувати її... думаю... і мимоволі з цілим зацікавленням починаю слідити за ідилею на далекому океані...

Поволі рука його обіймає її у[illegible] держливий стан... Звичайна історія... починає тратити інтересність...

Але ні! Вона енергійно відкидає його руку, наче з обуренням, відбігає декілька кроків і... перехиляється через поруча...

Не бійтеся! Не з відчаю позбавлення себе життя!

Знов проза в поезії.

Преспокійно витрясаю свою люльку і йду до купальні купатися.

На Атл. Океані, 18. 1. 1925. „9024" пів шир. 29'29" зах. дов.

Весняні засіви.

Нарешті всі бачуть, що село паде в прірву. Цю прірву приготовила держава своєю митовою, податковою і кредитовою політикою. Решту доконав катастрофальний неврожай якраз на українських землях. Тут оставила за собою руїнницька метода податкових контінгентів, даний, відмови усяких кредитів, збіжево-біржевих спекуляцій і т. п. такий сильний слід, себто так понизила продуктивну силу хліборобства, що при першій зустрічі з неприятливими умовами природи, українське село нині опинилося не тільки без гроша, але й без зерна на засіви. Село, що станули тут віч-на-віч перед маревом голоду, перестало бути живим покупцем для торговлі та промислу і поставило державу перед маревом сіражих відлогів. Держава мусить рахуватися і з ослабленням податкової сили кожного а передовсім українського села. Упадок села скріплює до решти господарську кріау в державі. Це може перекреслити навіть уже доконану фінансову санацію.

Все це у звязку з цілою політичною метушнею на „кресах" приневолило державу приступити до кредитової допомоги селу на території східних воєвідств у озимих та весняних засівах.

Що торкається озимих засівів, акція не вдалася. Була зовсім невистарчаюча, прийшла за пізно, якість позиченого збіжа була скандально лиха. Тимчасом сьогорічна зима з мишвою знищила третю частину озимин, які треба буде переорати, пропали всі конюшини, катастрофа села стала ще більшою. А тимчасом допомогова акція держави у весняних засівах у кожнім напрямку заповідається ще гірше від осінної.

Міністерство рільництва у Варшаві визначило позабуджетовий кредит на допомогу весняним засівам у висоті 7,500.000 зол. З цього припало на львівське воєвідство 1,625.000 зол., на станиславівське і тернопільське по 1,062.500 зол., разом 3,750.000 зол. — коли порівняти ці числа з щорічним запотребуванням посівного вівса та ячменю, то на один сотнар запотребування припадає кругло 2 зол., або иншими словами: допомогова акція покриває двацяту частину запотребування. Коли оптимістично прийняти, що в цім році аж половина господарів має досить свого насіння, тоді вся отся допомога покрила би... десяту частину запотребування! Але-ж усі знаємо, що хоч третину озимин треба переорати, що всі конюшини пропали, отже що засівна площа в цім році більша ніж колинебудь. А далі: за позичку з кредитів на весняні засіви можуть старатися господарі „без огляду на простір посіданої ріллі", себто і дідичі, чого не було при озимих засівах. З усяких повітів краю приходять відомости, що майже половину усіх кредитів признано дідичам, навіть таким, що мають горальні, млини, великі ліси, які користають з усяких инших кредитів і які безумовно могли би обсіятися без цієї допомоги. Воєвідські та старостинські комітети, що розділюють кредити на весняні засіви, зложені з призначених воєвідствами та старостами представників більшої і малої посілости так, що інтерес більшої посілости та сільських кольоністів - мазурів забезпечено. Мабуть не тільки львівське воєвідство забезпечило більшу посілість і кольоністів ще й таким чином, що не громада, але кожний хлібороб мусить внести окреме подання до староства про кредитову допомогу. За зладження такого подання мусить селянин заплатити писареві що найменше золотого і добре звиватися, щоби це подання зладити і занести до міста на час. А вислід? Повіти дістали по кругло 40—50.000 золотих і в найліпшім випадку на одно село, без двора, припаде 400 - 500 золотих, себто кругло по 10—15 метрів вівса! Найбільша частина петентів не дістане нічого! Воєвідства одержали гроші ще дня 15. січня ц. р. Тоді можна було закупити овес по 22—25 зол. за 100 кг. До цього часу гроші лежать, не закуплено ні одного вагону збіжа на засів, а насінний овес коштує вже кругло 40 золотих! Вже з цього одного приводу „допомога" змаліла на 40 процент! Пройде ще тиждень-два і вівса взагалі годі буде денебудь купити. Селянство дістане нуждені гроші замісць сподіваного зерна. Тоді вся „допомога" втратить решту рації. Та не кінець на цьому. Речинець платности весняних кредитів припадає на день 31. жовтня ц. р. По всякій імовірности треба тоді буде продати 2—3 метри вівса, щоби віддати кредит потрібний тепер на купно одного метра. Та ще й сходиться цей речинець платности з речинцем кредитів на озимі засіви з 1924 року (15. листопада 1925 р.).

Наше селянство не буде могти обсіяти своєї ріллі!

О. Л.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Станиславівське воєвідство.

„Хвіля" довідується, що справа обсади станиславівського воєводи буде порішена в найкоротшім часі. Покищо уряд не визначує кандидата. Юристовский і Запала не входять тут уже в рахунок. З урядових кол інформують, що воєводою буде іменований урядник, з відповідними кваліфікаціями. Кандидатами є теперішний заст. воєводи Де Льож і познанський б. заст. воєводи д-р Цвойдзіньский.

Конкордат Польщі з Ватиканом.

По звідомленням з Риму 10. II. підписано конкордат Польщі з Ватиканом.

Справа нім. сх. границь.

„Матен" довідується з добре поінформованих берлінських кол, що становище німецького уряду до гарантійного договору є таке, що кожен німецький уряд готовий підписати договір, який запевняє Франції її теперішні границі. Зате ніякому нім. урядові громадська думка не позволила би підписати договір, який закріпляв би теперішні східні границі Німеччини на тих самих услівях.

За уневажнення мандатів партії Радіча.

„Време" довідується, що урядова партія задумує поставити в верефікаційній комісії внесення на уневажнення всіх мандатів партії Радіча на осн. 18. уст. про охорону держави. Уряд одержав би в скупштині більшість. Після уневажнення мандатів партії Р—ча розписалося би нові вибори, для обсади опорожнених мандатів.

Перед льондонською конференцією.

Протягом найближчих тижнів має відбутися нова льондонська конференція в справі евакуації Кольонії і міжсоюзних довгів. Конференція мусить скінчитися перед 10. березня, цебто перед засіданням Ради С. Народів. Можна догадуватися, що в звязи зі справою довгів Англія натискатиме на Францію в справі евакуації Кольонії, на якій Англії дуже залежить. Найважнійшою темою конференції буде справа безпеки. Англія предкладає гарантію безпеки лише для Франції, Бельгії й Голяндії. „Дейли Експрес" заявляється проти цього, щоби Англія мала ангажуватися в признаванні Франції й Бельгії гарантії перед німецькими нападами. Противно „Морнінг Пост" містить статтю марш. Робертса, який заявляє, що неможливо дійти до иншої клявзулі, як лише такої, що майбутнє Англії є нерозривне з майбутнім Франції задля тихсамих причин що перед 1914 р.

Грецько-турецький конфлікт.

„Тел. Комп." довідується, що в дипл. турецьких колах заявляють, що напруження, викликане справою видання патріярха, поменшало. Великодержави стараються в порозумінні з Грецією й Туреччиною полагоодити остаточно справу патріярхату.

Цикльон на Чорному Морі.

На Чорному Морі лютує нагальний цикльон. Біля Трапезунта затонув корабель з нафтою. Згинуло 11 люда.

Проти латинщення церкви.

Голос Станиславова.

Одночасно з Львовом, що протестував проти латинщення гр. кат. церкви відбулося величаве віче в тій самій справі в Станиславові. Хоч віче назначено на год. 1-шу, то вже пів години передтим величезна саля „Українського Сокола" заповнилася вічевиками. В короткому часі в салі не стало місця. Тому вічевики обсадили всі галерії, коридори, гардероби і сцену, а й перед будинком зібралися громадяне, що не могли найти приміщення в салі. Польську владу репрезентував на вічу староста Єжовскі.

Іменем скликуючого комітету відкрив віче д-р Юлій Олесницький, витаючи зібраних. На внесення Івана Дяченка, селянина з Боднарова, вибрано до президії д-ра Івана Волянського зі Станиславова, о. Схрентовича і п. Феношина, господаря з Опришовець. Референтом був д-р Юл. Олесницький. В одногодинному рефераті, якого присутні вислухали незвичайно уважно, супроводжаючи важнійші місця рясними оплесками й окликами, представив бесідник історію взаємин української церкви з Римом й історію целібатних заходів. Колиж референт перейшов до способів, якими піонірі целібату понижують подружа, жонате духовенство і жінку як матір, то окликам обурення не було кінця.

Поставлені резолюції прийнято грімкими оплесками.

Резолюції, приняті 8. лютого 3-тисячним вічем, звучить:

1) Віче протестує проти насильного введення целібату гр.-кат. духовенства, уважаючи це нарушенням прав, наданих і запоручених римською ап. Столицею гр.-кат. церкві, свідомим і явним ломанням законів католицької церкви, що змірає до викликання серед вірних недовіря до тих законів і занепокоєння, а тим самим є діланням на шкоду гр.-кат. церкви.

2) З огляду на велике значіння жонатого духовенства серед українського народу, віче з усею рішучістю обстоює женитьбу гр.-кат. духовенства і заявляє, що всяке посягання чужих чинників на цей стан уважатиме ударом, виміреним проти всього українського народу.

3) Віче протестує проти безправної переміни унійтських церков на Волині, Холмщині, Підляшу і Поліссю на костели і домагається звороту забраних досі б. гр.-кат. церков.

4) Віче доручає своїй президії дати ініціятиву до завязання в станиславівській дієцезії Комітету, який в порозумінню з Комітетами инших епархій має внести меморіял до ап. Столиці в обороні нарушених прав гр.-кат. духовенства, обряду і церкви.

5) Віче з обуренням осуджує поведінку чинників і піонірів примусового целібату в станиславівській епархії, які в слові і письмах понижують тайну подружа, тайну священства, людське достоїнство жінки і матері та шиорять серед нежонатого духовенства почуття ексклюзивности, — як пожалування гідні події, що викликали згіршення серед вірних.

Відгуки дня.

Гупа—гупа.

Карнавал!!!..

Магічне, чарівне слово, що ділає як електрична теча: приспішує биття серця, лоскоче по хребті і по крижах.

Карнавал!!!..

Щорік тяжше жити, що рік дорожше щонебудь справити і що рік більше болів. Він віків так було і до віку так буде. Танець, що правда—функція ніг, але швидко переносить своє ділання на голову і дає їй забуття.

Чиж можна людям заборонити забувать бодай на хвилю про голод, холод і конституцію?!..

Карнавал!!!..

Те слово на всіх робить вражіння хоч на кожного инакше.

В батьків побільшує скількість сивого волося, а поменшує можливість дотягнути природним способом до першого.

В мамів викликує страх перед „петрушкою" її доні і перед мігтіганє на невигідних кріслах балевої салі.

В старших дів (по раз сотий!) неоправдану надію зловлення за всяку ціну якогонебудь представника лиспанидженого і поганого пола.

В панночок „на видани" повить асісгації на „солідного мужа, мушину в середнім віці, добре ситуованого" і обовязково на державнім становищі.

В старих кавалерів,—давно незапримічуваних енергію в ногах і штивність пошваркованих вусів.

Але найбільше слово „карнавал" ділає на смотриків і молодиць.

Перші не думають ще про замуж, другі не журять ще про розвід.

Тому одні і другі найліпше бавляться. Байдуже їм, чи таньцює з ними добре ситуований державний урядник, чи студент українського університету, чи член української редакції, чи навіть Бамбуля.

Гупа—гупа, блюс кемельтрот, фокстрот, ванстеп і мара їх там знає які ще вороги публичної моралі—манять і потягають їх найбільше. А хто їм топче по ногах — марниця. Важно, щоб тільки черевик дансера не був набитий цвяхами, бо це, поминувши біль, робить знаки на мештах.

Тому бавляться і таньцюють, таньцюють і бавляться аж до часу, доки першої не виженуть зі школи, а друга не розведеться з чоловіком. Тоді одна й друга йде на біль, щоби шукати „солідного, добре ситуованого і на державнім становищі" — мужа, а тим самим пропадає забава.

Покищо ексклюзії і розводи, це тільки рідкі випадки і тому Львів гуляє, аж вулиці гудуть.

Балі, вечерниці, раути: в російськім „Народнім Домі", в українській салі Лисенка, а навіть в „Ulu".

Деякі політики впевняють, що незадовго танці перенесуться на вулицю і піде така коломийка, якої світ не бачив.

Познаки такого карнавалу вже є, бракує тільки данcерів і музики.

Але я думаю, що дансери знайдуться. Треба тільки, щоби циганська музика заграла в черевах людей ліпше як дотепер.

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ.

— **Виявлена загадка смерти Романа Корнелії.** Від трох тижнів залишалась невиясненою загадкою смерть молодого студента Романа Корнелії. Його трупа найдено з простріленою головою на лавиці на личаківському цвинтарі, а позиція, у якій лежало тіло, таємнича озна чужа рукавичка, найдена біля лавки, брак револьвера і ще декілька моментів вказували на можливість убийства; з другого боку віндсько-судова комісія не виключила самогубства. Слідство довго не давало ніякого позитивного висліду, аж вчора, переслуханий на поліції утретє один із товаришів покійного признався до злочину. Є це 21-літній Роман Фідкевич, син директора львівської державної промислової школи, типічний „злоти младзенец", який вештався по львівських кнайпах з жінками з „пів і чверть світка", підробив собі індекс й кольокві слухача політехніки, парадував як член спортового клюбу „Погонь", і втримував конщахти з такими як він птахами, що не орють і не сіють, а мають елегантне вбрання, грошенята в кишені й вдоволений вигляд. Причина вбивства ще не зовсім ясна: здається, що тут входить у гру якась дівчина, за яку оба молодці суперничали, і що Фідкевич лякався, щоби пок. Корнелія не розказав цій дівчині про різні його справки. Вбивця спершу розплакався на поліції, потім поводився цинічно. Він уявляє собою будений вицвіт здеморалізованого середовища.

— **До страйку в Ставропігійській друкарні.** З кругів друкарських робітників одержуємо ось письмо: В 3 ч. „Українського Слова" поміщено нотатку, що обговорює справу страйку робітників у Ставропігійській друкарні. Нотатка ця наскрізь невірна. Фактом є, що робітники й робітниці покинули працю в Ставропігії, бо дотеперішній управитель п. Яськов, платив їм значно нижше, як не приписує цінник, що обовязує у всіх львівських друкарнях. А відносини праці у п. Яськова просто неможливі під кождим оглядом. Вивиск на кождому кроці! Роботу ведеться не тільки поза приписаними законом годинами, але також у свята і навіть в неділі! Ніхто не хоче чогось на п. Яськові „вимушувати", ані ніхто „гонить його до гробу"! Нехай живе собі спокійно во многая і благая літа — на славу „русско-народной" партії! Але сьогодня робітник не дасть себе обкрадати з приналежних йому зарібків, щоби п. Яськов мав з чого збивати жастки! Фактом далі є, що п. Яськов своєю „господаркою" нищить цю найстаршу українську друкарню і веде її до цілковитого упадку. І на це спокійно дивляться нинішні володарі Ставропігії!

— **Процес проти терроористів.** У Варшаві закінчився процес проти трьох молодих людей, Маслінського, Красінського і Роттера, які належали до комуніст. терористичної організації, яка м. н. виконала бомбовий атентат на варшавський університет. Жертвою того атентату впав тоді випадково б. проф. київського університету, відомий статистик, Оржецкі. Всіх трьох обвинувачених присуджено на 15 літ важкої вязниці з позбавленням громадянських прав. В дорозі зі суду до вязниці один із присуджених, Маслінські, почав симулювати отруття; його примістили в шпиталі в обсерваційній салі.

— **„Вітос єст злодзей..."** Такі неприємні для б. двократного польського премієра слова висловив прилюдно, при численних свідках, мешканець Перемишля Едвард Шефран, а в додаток додав ще й „...і то вельки злодзей!" Вельжтославський війт і диктатор „Пяста" Вінценти Вітос позвав до суду названого смільчака за образу чести. Обвинувачений переняв доказ правди, подаючи обширні матеріяли, як то Вітос користувався грішми з державних фондів. Вислід процесу, який закінчився 9 ц. м. у перемиському суді, може викликати чимале збентеження серед співпартійників Вітоса і неприємно вразити навіть — істориків наших літ новітньої Польщі. Бо ось суд виправдав обвинуваченого і цілком звільнив його, а Вітос напятнований таврем злодія, мусить ще й заплатити судові кошта.

— **Знову масові арештування комуністів.** У Берестю переведено масові арештування посеред запідозрілих у комуністичній діяльності. Арештовано загально яких 40 осіб. Пишуть, що найдено велику силу агітаційно-комуністичної літератури й докази на безпосередній звязок арештованих з большевицькими організаціями в СРСР.

— **Нові зловживання в інтендантурі.** У Кракові викрито зловживання у військовій інтендантурі, в звязку з якими арештовано одного капітана: він мав спроневірити 100.000 зл. на шкоду держави.

—

у голоску нев. що „Львовом, як і скрізь, зголошувалися люде за допомогою, яку обіцяла держава в звязку з голодом. Список потрібуючих зерна на засів проводив „заржондца ґміни" Черніцкі. Черга дійшла до громадянки Олімпії Стецькевич, яка заговорила по українськи. Тоді п. заржондца брутально накинувся на неї: як що, мовляв, вона хоче зерна, хай говорить по польськи, бо „Русінам" помочі немає! Очевидно, що гром. Стецькевич воліла зректися „панської ласки", ніж скривити душею.

— **Люде чи звірі.** Перед трибуналом суддів присяжних ведеться тепер у Львові розправа проти пяти бандитів з жовківського повіту, у віці від 24 до 42 літ, які мають на своїй совісті 30 грабункових нападів зі зброєю в руках. Це вони в серпні мин. року вдерлися вночі до дому Жидів Краусів у Добрині (пов. Жовква), вбили сокирами сплячого хлопчика й дівчинку, ограбили хату а потім підпалили її. Провідник банди зраджує признаки ненормальности.

— **Виміна ксьондзів на комуністів.** До Варшави приїхали 4 польські ксьондзи і один клерик, яких большевики звільнили з вязниці у виміну за кількох арештованих у Польщі комуністів.

Хто з прилюдних учеників (-ць) Державної Учитель. Семинарії

з українською мовою навчання, які зложили іспит зрілости в 1923 або 1924 році не одержали досі державної учительської посади, зволять як найскорше подати це до відома підписаного.

Юл. Дзерович, вул. Стшелна ч. 2.

З листів до Редакції.

До Хвальної Редакції „Діла" у Львові.

Останніми часами подали польські часописи вістку, будьто би я вів якісь переговори політичні з польськими правлячими сферами.

Я інтересуюся живо всіма справами нашого народа, отже і політичними, але — як загально відомо — я ніколи не брав активної участи в політиці і тепер не беру.

До Варшави їздив я останніми часами кілька разів, але виключно тільки в справах „Дністра", зглядно в справі безправства, яких допускається Польська Дирекція Взаімних Обезпечень супроти членів „Дністра".

Прошу дуже ласкаво помістити це пояснення, щоби не ширилося баламутство.

З поважанням *Д-р Ст. Федак.*

✝ Посмертні згадки.

Дня 5. лютого ц. р. помер в Козовій бережанського повіту, **Іван Маслин**, в 57 році життя. Покійний родом з Липиці долішньої, рогатинського повіту, покінчив гімназію в Бережанах, правничі студії на львівському університеті і став судією в Солотвині. Як радник пробував у Стрию і в характері судового радника на кілька літ до війни перейшов до Бережан. В громадянському житті людина обовязку, гортує бережанське громадянство для великої ідеї: купна камениці („старої почти") для „Рідної Школи". В купі з о. Василем Дубицьким ночей не досипляють, збирають сотикові жертви і в короткому часі їх зусиллям стає УПТ. в Бережанах власником великої одноповерхової камениці. Працює в усіх товариствах як їх член або провідник. Як Українця-громадянина вивозять його Москалі в 1915 р. на далекий Сибір на 2 роки. З листопадом 1918 р. однодушно вибраний повітовим комісаром працює щиро й чесно і в 1919 р. з домісю переходить за Збруч у чотирокутник смерти. В 1920 р. арештований у Камянці подільському переходить на вул. Баторого у Львові, де в товаристві пок. посла Старуха та шамб. о. д-ра Юника проходить довгомісячні вязничні пережування. Літом 1921 р. звільнений з вязниці посвячується адвокатурі, а відсунений від посади судового радника і від емеритальних прав повнює на насущний хліб як адвокатський концепієнт в Козовій. Смерть постигла його на становищі в судовому будинку. Осиротив дружину і 3 дітей і зійшов у могилу як жертва сучасного лихоліття. Нехай земля пухом стане для великого народнього робітника і громадянина.

Юліян Левицький, директор української державної гімназії в Тернополі, помер також дня 9. лютого 1925 по довшій і незвичайно тяжкій недузі в 51-ому році життя. Покійний — брат д-ра Володимира Левицького, візитатора у Львові, був довший час професором академічної гімназії у Львові і живо цікавився нашим народнім життям, особливо справами виховання і шкільництва. Цей інтерес остав у нього до кінця і він старався по всіх своїх силах ратувати свою школу в суматосі теперішнього лихоліття. Незвичайно цінений і люблений своїм учительським збором, чого доказом, що в часі довгої недуги двох учителів сиділо безнастанно кожної ночі при його постелі, — і учениками, для яких був справжнім батьком. Одинокого сина віддав до УГА. і він помер від тифу на Великій Україні, що для батьків було вельми трагічною і незамінною втратою. В. И. П. *С. Б.*

Михайло Бучинський машиніст, по коротких і тяжких терпіннях помер у Збаражі, дня 17. січня н. р. в 35 році життя, осиротивши жінку і троє діточок. Покійний перебувши світову війну на різних фронтах австро-угорської армії, був тяжко ранений, так, що утратив одне око; 1918 р. звільнено його з військової служби. Не зважаючи на своє каліцтво станув у листопадових днях у перших рядах борців, за що відсидів у польських тюрмах. Ненастанні ревізії та непевність свого життя підірвали остаточно його здоровля. На якийсь донос знову був арештований, цим разом як большевик. Вогка і зимна келія з побитими вікнами серед сильних морозів стала причиною його передчасної смерти. Покійний був людиною чесного характеру, товариський, щирий і отвертий. Похорон відбувся дня 19. січня при дуже численній співучасти громадянства. Рідна земля, котру так щиро полюбив, нехай буде йому пером. В. И. П. — *Збаразький громадянин.*

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Амелія Марія Здерновська, старший почтовий контрольор у Львові, померла дня 6. лютого 1925.

Покійна визначалася всіма прикметами щирої і тихої громадянки, привязаної до свого народу: як Українка на польській службі заслана до Варшави, перебула там три роки, працюючи серед знаній, підірвала своє здоровля. З своєї скромної плати вредовиця підпомагала всі українські інституції та бідні українські вдови і сироти. В. Ї. п.!

ОПОВІСТКИ.

Український Театр під дир. І. Когутяка.

Опіла. Субота 14. II. „КАТЕРИНА", опера.

Неділя 15. II. „ЧЕСНА ЗУЗАННА" при співучасти п. Раї Карпіївної, п. Святовського, Міцовського і Яніщевського. 1—3

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У пятницю 13. лютого м. Чортків.
У суботу 14. лютого м. Заліщики.
У неділю 15. лютого м. Заліщики.

1230 16-?

Курс крою і шиття жіночих уборів під управою фаховця відтворяє читальня „Просвіти" на Личакові. Вписи приймається до 15. лютого н. р. в читальні, вул. Гайнера 13, між 7 а 8 вечером що дня. Рівнож шукається дириґента хору. Зголошення також. — *Виділ* 1343 2—2

Тиждень дитини. Виділ львівської філії Українського краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодю подає до відома, що уладжує сего року „Тиждень Дитини" в днях від 3. до 10. мая.

1367 1—1

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Загальні Збори

кредитового Товариства „Лемковская Касса" в Гоплицях відбудуться 3. марта 1925 о годині 3 пополудні, — а на случай, колиб не зібралося відповідне число членів, то о год. 4. в канцелярії адвоката Келестина Менцінського в Горлицях з слідуючим порядком дневним:

1) Звіт куратора Товариства про діяльність від р. 1914 по послідний час, 2) Вибір 3 членів Дирекції і 2 заступників, 3) Вибір 6 членів Надзірної Ради і 3 заступників, 4) Внесення членів.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ:
Келестин Менцінський, судово установлений куратор Товариства
1366 1—1

Загальні Збори

Господ.-спож. спілки „Добробут", кооп. з обм. пор. в ПОГОРІЛЦЯХ відбудуться дня 22. лютого н. р. о год. 2 в Погорілцях в льокалі кооперативи зі слідуючим порядком:

1) Відкриття Зборів, 2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів, 3) Звіт з діяльности Управи за 1924 р. відчитання рахунків і білянсу за 1924 р. принятя білянсу, подїл з ... уділення абсолюторії Управі, 4) Вибір Надзірної Ради і Управи кооп. 5) Зміна статута 6) Внески і запити. — Білянс виложений до перегляду членів у льокалі кооперативи.

1365 1—1 НАДЗІРНА РАДА.

Заява.

Дентистичне Заведення Якова Насса

повідомляє П. Т. Пацієнтів, що асистентка, яка була занята в заведенні, вже не працює, а всіх пацієнтів, що не вдоволені з її праці та з иншої причини відійшли, прошу зголоситися, а недокінчена праця буде даром поправлена.

1359 1—3

За редакцію відповідає О. Костин.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів. Ринок ч. 10